

Nr 290.

Av herrar **Eskilsson** och **Magnusson**, om viss ändring av bestämmelserna angående skyldighet att erlægga fastighetsskatt.

Vid 1949 års riksdag hemställdes i två likalydande motioner I: 153 och II: 185 att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i kommunalskattelagen, att den som i förmögenhetshänseende likställdes med ägare skulle vara skyldig att erlægga fastighetsskatt samtidigt som värdeminsknings- resp. procentavdrag beviljades honom.

I motionerna framhölls att enligt förordningen om statlig förmögenhetsskatt äganderätten till bortgiven egendom i förmögenhetsskattelhänseende fortfarande tillkomme givaren i det fall att denne under sin livstid ägde åtnjuta avkastningen av fastigheten. I konsekvens härmed borde givaren — då han ägde förmågan att gälda skatten på grund av de inkomster han åtnjöt från fastigheten — i fastighetstaxeringshänseende jämföras med ägare och därför jämväl erhålla denne tillkommande värdeminskningsavdrag och procentavdrag. I sitt betänkande över motionerna anförde 1949 års bevillningsutskott, att det funne den i motionerna berörda frågan vara av den art att densamma borde närmare övervägas. I främsta rummet måste det sålunda enligt utskottets mening anses önskvärt "att ett fullständigt klarläggande sker rörande innebörden av de nu gällande bestämmelserna i ämnet. Sedan ett sådant klarläggande ägt rum, uppkommer frågan, huruvida den i lagstiftningen nu givna regleringen på detta område kan anses tillfredsställande. I sakens nuvarande läge kan utskottet icke uttala någon mening i detta hänseende."

Den skatterättsliga behandlingen av ifrågavarande spörsmål torde numera få anses vara avgjord. Sålunda har regeringsrätten i ett den 8 maj 1951 givet utslag på besvär av godsägare Tom Lindström, vilken bortgivit honom tillhörig fastighet under förbehåll om nyttjanderätt till densamma under sin och sin hustrus livstid, icke bifallit av denne framställt yrkande att erhålla procentavdrag för tiden efter bortgivandet, under motivering att detta författningsenligt ej kunde medgivas honom. Regeringsrättens utslag innefattar visserligen icke något ståndpunktstagande till frågan, huruvida mottagaren skall bli fastighetsbeskattad. I konsekvens med givna utslag torde emellertid så utan vidare få anses ha blivit fallet, därest frågan härom kommit upp till prövning. Det torde sålunda få anses fastslaget, att det enligt nuvarande bestämmelser råder bristande överensstämmelse mellan skattskyldigheten i nyss berörda hänseende och i förmögenhetshänseende. Vi dela den uppfattning, som givits uttryck åt i motionerna, att donator,

som är skyldig att erlægga förmögenhetsskatt för egendom, även skall gälda den å egendomen belöpande fastighetsskatten, samtidigt som han bör komma i åtnjutande av värdeminskingsavdrag och procentavdrag, och anse därför att till 13 § 1 mom. andra stycket kommunalskattelagen bör göras det tillägget, att den som betraktas som fastighetens ägare skall vara skyldig att erlægga fastighetsskatt.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i kommunalskattelagen att den som i förmögenhetshänseende likställes med ägare skall vara skyldig att erlægga fastighetsskatt, samtidigt som värdeminskings- resp. procentavdrag beviljas honom samt att vederbörande utskott måtte utarbета förslag till härför erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 26 januari 1952.

Carl Eskilsson.

Tage Magnusson.

Nr 291.

Av herr **Magnusson** och fröken **Andersson**, om rätt att vid taxering till inkomstskatt åtnjuta avdrag för vissa studiekostnader.

(Lika lydande med motion i Andra kammaren, nr 382.)

Stockholm den 26 januari 1952.

Tage Magnusson.

Ebon Andersson.